

Miquel Martí i Pol

SUITE
DE PARLAVÀ

seguit de

ALGÚ QUE ESPERA

MIQUEL MARTÍ I POL

SUITE DE PARLAVÀ

seguit de

ALGÚ QUE ESPERA

NOTA DE L'AUTOR

Edicions 62

La primera edició de *Suite de Parlavà* i *Algú que espera*
va sortir el 1991 a la col·lecció Els Llibres de l'Escorpí/Poesia;
el 2003 es va incorporar a la col·lecció Poesia.
La Nota de l'autor va sortir el 1998 al volum 28
de la Biblioteca Martí i Pol.

Nova edició (amb la incorporació de l'apèndix): febrer del 2021

© Hereus de Miquel Martí i Pol, 2020

Disseny de la coberta: Jordi Romero

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Diagonal, 662 – 08034 Barcelona
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Moelmo
Impressió i relligat: Limpergraf
ISBN: 978-84-297-7918-9
Dipòsit legal: B. 421-2021

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes
per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos
Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar
algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

TAULA

SUITE DE PARLAVÀ

1. Fugiria de mi si no pogués...	15
2. Aquest potser és el lloc, i la resposta...	16
3. Jugo a viure només, perquè tinc por...	17
4. La pedra és la discreta quietud...	18
5. Alguna cosa lleu, imperceptible...	19
6. No em sedueix cap atzarós futur...	20
7. Volen baix els ocells, aquesta tarda...	21
8. Aquí també és a casa i també el temps...	22
9. No parlo de claror per dir la llum...	23
10. Novament el silenci és el refugi...	24
11. Potser ja seré lluny, però el camí...	25

ALGÚ QUE ESPERA

<i>Diguem que me n'anava, però torno...</i>	31
I si pogués escollir, triaria...	33
De branca a branca escric. Bedolls i avets...	35
De tot plegat me'n queda aquesta mort...	37
Hi hagués almenys en algun lloc remot...	39
L'atzar és un mural de vent i pluja...	40
La intimitat com un estar en les coses...	41
Una cortina vella no et serveix...	42
Potser el consol és una veu pregona...	43
No trobaràs l'adolescent perdut...	44
Tot ha passat; i ara m'eixugo els llavis...	46

SUITE DE PARLAVÀ

Feliç aquell que té coses per retrobar.

ELIO VITTORINI, *Conversa a Sicília*

Fugiria de mi si no pogués
recuperar el meu temps i interrogar-lo,
tornar al passat com qui torna a la casa
en què visqué i, recurrent-la, troba,
lúcidament sorprès, tots els indicis
d'allò que és, i s'aprèn contemplant-los.
Fugiria de mi i em sentiria
desolat i enyorós, com qui perdut
enmig d'un mar immòbil defalleix
sabent que res ja no l'incita a viure.

Aquest potser és el lloc, i la resposta
a totes les preguntes tal vegada
la té el rellotge que no diu cap hora
i és un ull sempre obert que tot ho escruta.
Aquest potser és el lloc, i la bellesa
potser és només l'absència de desig,
el buit en què la veu es torna cant
i la claror penetra cada cosa
com un vel de misteri que no altera
la cadència secreta dels objectes.

Jugo a viure només, perquè tinc por
de trencar aquest embuix amb qualsevol
gest insòlit, amb qualsevol paraula
que no s'adapti com una altra pell
a la pell suavíssima del temps.
La tarda és un adàgio. Ben sol
al cor del goig, escolto la remota
simfonia del mar a la petxina
del teu record que sempre m'acompanya,
i només jugo a viure per no perdre't.

La pedra és la discreta quietud
en què maduren gestos i mirades,
cansats de l'aldarull i del desfici.
La immensitat deu tenir un marc de pedra
que mesura potser una mà d'infant
càlidament ingènua. Reposo
entre parets solemnes que em recorden
cants i converses, guanys de solitari
que no refusa cap mirall opac
per estimar més dignament la vida.

Alguna cosa lleu, imperceptible,
que tanmateix mou voluntats i empeny
a persistir, quan l'ombra dels ocells
de presa és més feixuga. Torno enrere
per contemplar el ponent a la finestra
dels anys viscuts. Terrassa enllà, les branques
gronxen el vent i el sol fa estranys meandres.
No vull res més que aquest silenci dens
i alguna cosa imperceptible, lleu,
en què, poruc si cal, em reconegui.